

Blåa toner i internationell toppklass

Det var fullsatt i Blå Salongen och förväntningarna var märkbart höga inför Thorbjørn Risagers lätt försenade spelning. "Danmarks bästa sångare och låtskrivare" blev han titulerad i Kulturhusets programblad. Inte nog med att en på blues svältfödd Hässleholmspublik äntligen skulle få smaka lite blåa toner,

Thorbjørn Risager

Blå Salongen, Kulturhuset

det skulle bli prisbelönta blåa toner i internationell toppklass.

Första låten "You can have it your way" gav konserten en tempotark och stilren start. Inga extravaganser eller

utsvävningar utan en rak, stark bluesdänga av klassiskt snitt. Det påföljande numret "Burnin' Up" blev med sitt blås- och körarrangemang och sin lite allvarligare ton det perfekta komplementet till rockanslaget i den inledande låten. Just kontrasten mellan typiskt kantiga bluestolvor med publikvänlig framtoning och de både till sinnesstämning och sound tyngre kompositionerna blev konsertens röda tråd.

Risagers låtskrivande når aldrig obskyra avgrundsdjup à la Tom Waits men det blir absolut inte fullt så slickt och mysfinkulturellt som man skulle kunna frukta. Det blir som allra bäst i den riktigt finstämda och vältimade "Heart of the Night" och den starkt

drivna "Love Turned Cold" – en helt fantastiskt låt som rakt igenom har en unik touch och där Risager lyckas göra en naturlig och egensinnig påbyggnad till bluesgenren. I allmänhet är det dock ett enda element som lyfter den karismatiska danskens kompositioner till riktigt behagliga upplevelser, nämligen blåssektionen. Peter Kehl på trumpet och Kasper Wagner på tenor- och alt-saxofon får spela förstklassiga arrangemang och deras täta stämmor ger djup och ambiens.

Soloprestationerna är dessutom förbluffande. Kehls solo i låten "You better pay attention" är inget mindre än trollbindande. Även Wagner glänser starkt under konsertens gång och spränger in både Coltrane och Parker i bandets annars överväldigande blues- och soulsound. Risagers egna solopre-

stationer på gitarr kännetecknas av en hård ton, lika oslipad som den är hjärtlig, men han blir på sina ställen tyvärr ganska odynamisk. Norske gitarristen Svein Erik Martinsen är egentligen hans totala motpol som solist - varierad, tekniskt briljant och lätt i anslaget.

Bandet imponerar trots allt rakt igenom. Låtmaterialet är fullt av små men vädligt lyftande detaljer, breaks och snygga utfyllnader som alla utförs precist och tight. Kompsektionen är fördömligt stabil utan att förlora rörelse och driv, vilket blir särskilt vitalt i en så känslopräglad genre.

För visst är sången fantastisk och låtskrivandet bra men affektion kan inte på egen hand häva schablonerna inom bluesen.

Thorbjørn Risager och hans följeslagare bevisade därmed tveklöst att man

FOTO: MATS WILHELMS-SON

Thorbjørn Risager i Blå Salongen.

kan ha en helhet som är större än summan av delarna. Musikernas individuella prestationer i symbios med låtmaterialets utförande skapade en perfekt balans mellan det enkla, välavvägda och det snyggt utarbetade. Är det något band som får representera den moderna bluesens intåg i de finare salongerna med trovärdigheten i behåll och den pondus som hör till så är det definitivt det här.

Simon Frödeberg